

kommet ind i det andet Thing, gaae ud, eller lempe den almindelige Regel saaledes, at Betingelserne for Vresoppreisning blive lettere for disse Personer, skal jeg i Diebliffet lade staae hen. — Der er endnu et Punkt, som jeg synes, bør frembrages allerede ved Behandlingen, idag, og det er den Affattelse, som § 4 har faaet i et ganske væsentligt Stykke. I det oprindelige Lovforslag var det stillet som en Betingelse for, at Vresoppreisning kunde erholdes, at den Skade var erstattet, som var bevirket ved Forbrydelsen. I den Skikkelse, hvori Lovforslaget nu foreligger, hedder det derimod: „Er det paalagt ham at udrede Erstatning for den ved hans Forbrydelse bevirkede Skade, bør der saavidt muligt foreligge Dphlsning, om Erstatningen er betalt eller estergiven“. Disse Ord, at der saavidt muligt skal foreligge Dphlsning, troer jeg ikke udtrykke det, som det skal gjælde om. Det vil i de enkelte Tilfælde ikke være vanskeligt at faae oplyst, om Skaden er erstattet eller ikke; det, som det derimod kommer an paa, er, om man kan forlange, at den Paagjældende skal have erstattet Skaden eller ikke. Det bør jo nemlig ikke være saa, at den, der ved sin Uformuenhed er afskaaren fra at kunne erstatte den bevirkede Skade, skal være længere borte fra at kunne opnaae Vresoppreisning end den, der er istand til at erstatte Skaden; Vresoppreisning bør i alt Fald ikke ubetinget være ham formeent, hvorimod det er naturligt, at den, der af Brangvillighed ikke erstatter Skaden, bør være slettere stillet. Meningen med den citerede Sætning i § 4 har derfor vistnok været den, at der skal foreligge Dphlsning om, at den Paagjældende saavidt muligt har udredet Erstatning, og det er altsaa kun i Redactionen, at det forekommer mig, at der er kommet noget Forleert ind. Jeg antager, at denne min Opfattelse er rigtig, men det vil jo ogsaa være et Punkt, der kan komme under nærmere Overveielse. — Det glæder mig at høre, at det er Tanken at sende dette Lovudkast i et Udvalg, thi det har ganske vist en saadan Vigtighed, at

det er ønskeligt, at det bliver nøie overveiet i sine enkelte Punkter, hvormeget man end maa sympathisere med det smukke og humane Princip, der ligger til Grund for det.

Justitsministeren: De Punkter, som ere fremhævede af de to ærede Talere, navnlig de væsentlige Punkter, vilde de ærede Talere have lagt Mærke til ikke fandtes i Regjeringsens Udcast. Det Punkt, som den sidste ærede Taler bragte paa Bane, nemlig Spørgsmaalet om Erstatningen, var i det oprindelige Udcast affattet paa en Maade, som ganske vist ikke havde givet Anledning til de Bemærkninger, som den ærede Taler nu med en vis Føle kunde fremsætte, og ligeledes vil det ærede Thing vide, at, hvad § 1 nu indeholder, ikke fandtes i Regjeringsens Udcast. Jeg tør maafee forudsætte, at ærede Medlemmer have lagt Mærke til, at jeg til Sagens 2den Behandling i det andet Thing havde stillet et Endringsforslag, som gik ud paa at faae den Deel af den 1ste Paragraph, som omhandler Frisindelse for videre Tiltale, ud af Loven. Dette Endringsforslag fik imidlertid desværre kun meget faa Stemmer i det andet Thing, og jeg fandt mig som Følge deraf ikke foranlediget til igjen at bringe dette Spørgsmaal paa Bane ved 3die Behandling; men naar der her i Thinget viser sig Tilbøielighed til at lade denne Bestemmelse om Frisindelse for videre Tiltale udgaae, saa kan det selvfølgelig hos mig kun møde Understøttelse. Den ærede første Taler meente, at der med Hensyn til denne Bestemmelse kunde være tre Ting at tage under Overveielse, for det Første om det ikke kunde være rigtigt, at den gik ud af Loven, — deri er jeg enig med ham; for det Andet, om det ikke var rigtigt at faae en Bestemmelse, hvorved de, der alt nu ere blevne frifundne for videre Tiltale, stilledes idetmindste ikke slettere end dem, der ere dømt. Det er jo Noget, som selvfølgelig har været under Overveielse ogsaa under Sagens tidligere Gang, men der er nogle, som det forekommer mig, uovervindelige Vanskelig-